

Verslag van onze vakantie in Gansu

Inleiding

Eigenlijk wilden we helemaal niet naar [Gansu](#), maar naar Guilin. Maar daar was het de afgelopen maanden zulk slecht weer, iedere dag regen en veel overstromingen, dat we daar geen zin in hadden. Toch moesten we wat, de ouders van Gabrielle kwamen en we hadden hen een dikke week vakantie ergens in China beloofd.

Dus werd het Dunhuang (Dūnhuáng / 敦煌) vanwege de boeddha grotten die je daar hebt en het daar in de buurt gelegen eind van de Chinese Muur. Maar ja, dat is geen vakantie van een week dus hebben we een plan gemaakt waarbij we eerst naar Dunhuang vliegen en vervolgens via Jiayuguan (Jiāyùguān / 嘉峪关) en Zhangye (Zhāngyè / 张掖) naar Lanzhou (Lánzhōu / 兰州) gaan om meteen door te reizen naar Linxia (Línxià / 临夏) en Xiahe (Xiàhé / 夏河).

Wanneer we op zondag 27 juli 2008 in het vliegtuig stappen weten we echter al dat Xiahe zeer waarschijnlijk niet doorgaat. Het klooster daar schijnt ondanks dat Tibet inmiddels weer open is nog steeds gesloten te zijn voor buitenlandse toeristen. We zullen wel zien en vol goede moed gaan we op reis.

Inhoud

1. Maandag 28 juli 2008.....	2
De Mogao Cave, Echoing Sand Mountain en het Crescent Moon Lake in Dunhuang	
2. Dinsdag 29 juli 2008.....	4
Naar het eind van de Chinese Muur in de Gobi woestijn	
3. Woensdag 30 juli 2008.....	6
De trein naar Jiayuguan en het fort van Jiayuguan (Jiayuguan Pass / First Beacon Tower)	
4. Donderdag 31 juli 2008.....	8
Twee stukjes Chinese Muur en met de trein naar Zhangye	
5. Vrijdag 1 augustus 2008.....	11
Mati Si en een volledige zonsverduistering	
6. Zaterdag 2 augustus 2008.....	13
De liggende Boeddha van Zhangye, met de trein naar Wuwei	
7. Zondag 3 augustus 2008.....	15
Een rondje Wuwei, met de trein naar Lanzhou	
8. Maandag 4 augustus 2008.....	18
De Bingling Si Caves	
9. Dinsdag 5 augustus 2008.....	20
Het Gansu Provincial Museum, terug naar Peking	
10. Nawoord.....	21
Het reizen	
De invloed van de Olympische Spelen	
De attracties	
De hotels en het eten	
Het weer	
Algemene indruk	

Maandag 28 juli 2008

De Mogao Cave, Echoing Sand Mountain en het Crescent Moon Lake in Dunhuang

Gisteren hadden we om 17.25 uur het vliegtuig uit Peking. De vlucht ging via [Lanzhou \(Lánzhōu / 兰州\)](#), maar we vlogen wel door met hetzelfde vliegtuig. Hierdoor moesten we er wel even uit, maar mochten we eventueel zelfs ons spullen laten liggen.

Even na 22.30 uur zijn we in het hotel (Guangyuan Hotel / Guāngyuán Dàjiǔdiàn / 光源大酒店) in Dunhuang (Dūnhuáng / 敦煌). Het is een heerlijk temperatuurtje buiten, voor overdag, dit lijkt ons een aardig voorteken van wat ons te wachten staat.

Onderweg naar ons hotel en ook bij de receptie van ons hotel is onze taxichauffeur erg hulpvaardig. Het is ook duidelijk waar hij op uit is, hij wil ons graag één of twee dagen rondrijden. We hebben nog niets geregeld en willen eigenlijk morgen wel op tijd op stap. Verder heeft hij een kaart van de omgeving met de belangrijkste attracties erop.

Alles overziend spreken we af dat hij voor 500 rmb ons twee dagen mag rondrijden. Als we tevreden zijn krijgt hij 30 rmb extra. Hij is nu al blij en zal morgen om 8.00 uur voor het hotel staan.

Onze hotel kamers (280 rmb per nacht) zijn echt enorm of eigenlijk zijn het gewoon en suite kamers. Jammer alleen dat de grootste kamers (die wij dus hebben) ook het dichtst bij de lift en de weg zitten, hierdoor horen we 's nachts van alles en nog wat. Verder zijn de bedden echt van beton, gelukkig hebben we onze campingmatjes bij ons. De ouders van Gabrielle zijn na twee nachten echter behoorlijk beurs.

Vanochtend staan we om iets voor 7.00 uur op. In tegenstelling tot onze vorige vakantie in Yunnan hebben we deze keer bezoek mee dat langzamer is dan wij en dus moeten we, helaas, eerder op zodat we toch samen kunnen ontbijten. Voordat we om 8.00 uur in de taxi stappen doen we nog even boodschappen in de winkel pal naast het hotel, we slaan met name ruim drinken in, het zal wel warm worden vandaag.

We gaan naar de [Mogao Grotten \(Mògāo Qiānfódòng / 莫高千佛洞\)](#). Deze liggen een klein half uurtje rijden ten zuid-westen van Dunhuang. De weg hier naar toe loopt eerst door de stad en daarna meteen door de woestijn. Als we bij het loket aankomen, kopen we niet alleen kaartjes, maar leveren ook onze rugzakken en fototoestellen in, want die mogen niet mee. De kaartjes kosten 160 rmb per stuk en voor buitenlanders 20 rmb extra voor de Engels sprekende gids.

Echter die gids is niet bij het loket waar wij zijn, daarvoor moeten we bij de hoofdingang zijn. Daar blijkt dat we moeten wachten omdat er nog een andere groep buitenlanders aankomt en we samen met hen een gids krijgen. Die andere buitenlanders blijken een stuk of 60 Spanjaarden te zijn, dat ziet er goed uit. Gelukkig wordt de groep gesplitst en dus gaan wij met een stuk of 15 Spanjaarden en een gids op stap. Achteraf lezen we ergens dat je altijd in groepen van 20 – 25 personen een gids krijgt, dus misschien moeten we wel blij zijn dat er nog meer buitenlanders aankwamen anders hadden we misschien nog veel langer moeten wachten.

Onze gids is wat je mag verwachten van een Chinese gids, weet veel feitjes, maar vragen, dat mag wel, maar liever niet.

Even na 9.15 uur gaan we eindelijk op pad. We krijgen in een dik uur tijd negen of tien (we zijn vergeten te tellen) van de enkele honderden grotten te zien. Wat ons opvalt is dat er grote verschillen zijn in tussen de grotten die we te zien krijgen. Enkele hebben alleen schilderijen en andere hebben ook (grote) beelden. Dit maakt het erg geinig. Verder vertelt de gids allerlei dingen die voor mensen met meer verstand van het boeddhisme ongetwijfeld interessant zijn, maar bij ons vooral het ene oor in en het andere oor uit gaan. Wanneer de gids uitgepraat is brengt ze ons zoals

het hoort naar de souvenirwinkel waar je tekeningen etc. van de afbeeldingen die je in de grotten hebt gezien kunt kopen.

Wij zijn snel klaar met deze winkel en hebben onderweg onze fototoestellen en rugzakken opgehaald en gaan nog even terug naar de hoofdingang voor een paar foto's. Vervolgens gaan we naar het museum dat eigenlijk gewoon helemaal niets voorstelt. Wat echter wel aardig is dat ze hier enkele grotten hebben nagebouwd / getekend wat ons de kans geeft om enkele (illegale) foto's te maken.

Tegen 13.00 uur hebben we het allemaal helemaal gezien en lopen we naar het restaurant bij de parkeerplaats waar we wat eten. Het eten is redelijk maar zeker niet het beste wat we in China hebben gehad.

Na het eten gaan we naar de parkeerplaats waar onze chauffeur netjes staat te wachten. We vinden het warm en de meesten zijn moe na een slechte nachtrust, een jetlag en van de warmte. Dus besluiten we om terug te gaan naar het hotel om even een dutje te doen.

Maar voor het zover is stoppen we nog even bij het nieuwe station van Dunhuang om treinkaartjes te kopen voor overmorgen. Het is een enorm groot en netjes uitzien station met voor mensen die Chinees lezen heldere borden. Gelukkig komen er maar vier treinen per dag dus ook wij begrijpen wat er aan de hand is en redelijk eenvoudig kopen wij vier kaartjes voor de K592 van overmorgen naar Jiayuguan van 54 rmb per stuk.

Om 17.00 uur staat onze chauffeur weer voor het hotel en die brengt ons naar de [Echoing Sand Mountain \(Míngshā Shān / 明沙山\)](#) en het [Crescent Moon Lake \(Yuèyáquá / 月牙泉\)](#). Dat is dus vlakbij en je kunt het makkelijk fietsen en als je veel zin hebt zelfs wel lopen. Zeker omdat we niet bij de ingang maar een paar honderd meter ervoor stoppen. Hier staan een paar vrouwtjes die ons graag mooie oranje overtrekken voor onze schoenen verhuren (10 rmb per paar) die er voor moeten zorgen dat we geen zand in onze schoenen krijgen. Ook kan je hier een monddoekje kopen tegen het zand. Omdat het inmiddels flink waait en het bij de zandduinen dus flink stuift vinden we dit voor 1 rmb per stuk wel een redelijke deal.

We lopen op onze overtrekken naar de ingang waar we kaartjes (120 rmb per stuk) kopen. Binnen zien we enorm veel kamelen en veel zand, heel veel zand. Dit hebben we in [Xinjiang](#) ook wel gezien, maar de hopen zand zijn hier veel hoger, het zijn hier meer bergen dan duinen. Tja wat nu, we kunnen een ritje op een kameel maken, maar het is niet helemaal helder hoe en wat dus besluiten we maar met een golfkarretje richting het Crescent Moon Lake te gaan. Dit kost 10 rmb per persoon en brengt ons uiteraard niet bij het meer. Het laatste stukje moeten we lopen.

Lopen is ondanks dat het inmiddels tegen 18.00 uur loopt een warme aangelegenheid. Verder begint het steeds harder te waaien en als je op de verkeerde plek staat, wordt je volledig gezandstraald. We lopen een rondje rond het meer en genieten van de omgeving. Toch wel bijzonder zo'n meertje tussen al die hopen zand. Verder kan je hier ook sleetje rijden, niet in de sneeuw maar gewoon van de zandberg af.

Ondanks al het zandstralen en de hitte besluit Jacob toch een heuvel te beklimmen. Dit is wel een behoorlijke inspanning, maar naar beneden gaat dankzij het losse zand als een speer. Verder is het erg aardig om te zien hoe het zand over de top van een heuvel wordt geblazen, bovenop zo'n heuvel zou je prima een zandstraal bedrijfje kunnen beginnen.

Even na 19.00 uur gaan we weer terug naar het hotel. Onderweg stopt onze chauffeur nog bij iets waarvan wij niet precies weten wat het is. Maar de ervaring heeft ons geleerd dat wanneer je chauffeur zegt dat er iets te zien is, je als je een beetje puf hebt beter kunt gaan kijken, en dat doen wij dus ook. Wij blijken bij het [Leiyin klooster \(Léiyīn Sì / 雷音寺\)](#) te zijn. Als gebouw is dit niet bijzonder, of eigenlijk nog minder, het is allemaal slecht onderhouden. Maar als klooster is het

wel interessant. Het is gratis en er zijn monniken bezig met iets van een gebedsdienst. Hierdoor geeft het geheel een erg authentiek gevoel en dat is ook wel eens anders wanneer je in China in een klooster gaat kijken.

Wanneer we bij ons hotel komen gaan we eerst douchen. Al dat zand vind je echt overal. Vervolgens gaan we eten bij [John's information service & café on the silk road and in Tibet](#). Toch handig zo'n hotel dat op minder dan 100 meter van alle backpackers cafés van Dunhuang ligt.

We eten hier prima voor bijna 150 rmb. Na het eten gaat Jacob nog even naar de overkant om daar ergens onze e-mail te checken. Voor het eerst sinds lange tijd hebben we in China een hotel dat geen internet op de kamers heeft. Daar merkt hij ook dat de nieuwe MobileMe website van Apple een (zeer) groot nadeel heeft, dat ding doet het niet in Internet Explorer. Gelukkig wil de eigenaar van het café waar hij zit hem helpen met het installeren van Firefox waardoor Jacob vijf minuten later zijn e-mail wil checken. Dat is maar goed ook want de notaris heeft stukken gestuurd voor de overdracht van ons huis en daar mankeert nog wel wat aan.

Nadat Jacob de stukken op een USB stick heeft gezet en 6 rmb heeft betaald gaat hij terug naar het hotel waar de rest al bijna op 1 oor ligt. Hij moet nog even werken zodat hij morgen een reactie naar de notaris kan sturen.

Dinsdag 29 juli 2008

Naar het eind van de Chinese Muur in de Gobi woestijn

Ook vandaag begint de dag vroeg, om even na 7.00 uur zitten we aan het ontbijt. Deze keer niet in het hotel, maar weer bij John's. Na het ontbijt wil Jacob weer e-mailen. Echter het café van gisteravond is nog niet open en in een ander café werkt het niet goed. Als hij het dan vraagt in het hotel krijgt hij een modem mee. Maar dat werkt maar half, er is wel een internetverbinding maar zo traag dat er eigenlijk niets gebeurt. Aangezien we om 8.00 uur hebben afgesproken met onze chauffeur heeft Jacob geen zin in om een uur te gaan vragen, zeuren en prutsen om het modem goed aan de gang te krijgen. Dus loopt hij maar weer terug naar het café van gisterenavond dat nu wel open is en nog geen tien minuten later is alles weer geregeld. Uiteindelijk is het 8.45 uur als we op weg gaan.

We gaan eerst naar [Yumen Pass \(Yùmén Guān / 玉门关\)](#). Dat ligt ten noord westen van Dunhuang een heel eind de woestijn in. Even na 10.00 uur zijn we er, maar niet voordat we ergens midden in de woestijn gestopt zijn om kaartjes (45 rmb per stuk) te kopen. En je wilt hier zeker wel stoppen want er is gewoon een draad over de weg gespannen, dus doorrijden is niet heel handig. Aan de andere kant is men wel bezig om dit te verbeteren, een paar kilometer verderop is men een enorme poort aan het bouwen waar je straks je kaartjes mag kopen.

Oké Yumen Pass dus. Laten we eerlijk zijn, eigenlijk stelt het niets voor. Gewoon een groot gebouw van zand dat voor een groot deel vergaan is en midden in een grote lege woestijn ligt. En dat is natuurlijk wel weer bijzonder, welke gek bouwt nu een fort in het grote lege niets. Achter dit ding blijkt iets van een rivier te lopen. Niet dat we water zien maar we zien wel een groene streep door de woestijn lopen en dat kan maar één ding betekenen, water. We lopen hier een half uurtje rond en vertrekken weer.

De volgende stop is 10 minuutjes rijden en is een heel oud stukje van de Chinese Muur, uit de Han Dynastie (206 BC – AD 220). Er staat dan ook niet veel meer overeind. Maar het is wel grappig om dit te zien, zo krijgen we nadat we de [Chinese Muur rond Peking](#) en in [Shanhaiguan \(Shānhǎiguān / 山海关\)](#) hebben gezien echt een gevoel hoe enorm lang en immens dit bouwwerk is. Overigens lijkt dit (wat ons betreft het meest westelijke puntje) van de muur in niets op de Chinese Muur zoals je die

rond Peking kunt zien.

We lopen wat rond, maken wat foto's en na een half uur vertrekken we weer. Op naar de volgende attractie

De volgende attractie is het [Yadan National Geologic Park \(Yādān Guójiā Dìzhì Gōngyuán / 雅丹国家地质公园\)](#). Dat is nog een heel eind rijden door de woestijn. Uiteindelijk is het bijna 12.30 uur als we daar aankomen. Hier kosten de kaarten 50 rmb per stuk en vervolgens moeten we nog 35 rmb extra betalen voor de auto of zo.

Het is hier echt lekker heet. Voordat we goed door hebben wat hier aan de hand is en hoe dingen hier werken vertelt onze chauffeur dat we in een bepaald busje moeten stappen. Maar we willen eigenlijk eerst even wat rondkijken en op ons gemak onze spullen bij elkaar pakken. We krijgen echter de indruk dat we toch echt deze bus in moeten dus pakken we toch maar even door en stappen we in. Helaas zijn er nog drie zitplaatsen en verder alleen nog een hangplek bovenop de deksel boven de motor.

We gaan meteen rijden en al snel snappen we wat er aan de hand is. Deze bus rijdt met ons een rondje door het park en stopt in het totaal vier keer zodat iedereen eruit kan om wat rond te kijken en foto's te nemen. En wat is er dan te zien ?

Ja, dat is een goede vraag. Het gaat natuurlijk om "landforms" een soort rotsen die in dit park staan en bestaan uit iets dat tussen zand en steen in zit. De wind heeft hier de afgelopen tig jaar lekker langs geblazen waardoor het er allemaal wel geinig uitziet, en uiteraard geeft dat hier en daar een vorm waar je iets in zou kunnen herkennen.

Aan de andere kant van de weg waarover we rijden heb je een vlakke uitgestrekte woestijn die wat ons betreft misschien nog wel meer tot de verbeelding spreekt. Zeker omdat op enkele plekken waar we stoppen ook mensen een souvenirstalletje hebben die ook op die plek onder de grond schijnen te leven. Dat is nog eens afzien met de hoofdletter A.

Na ongeveer drie kwartier zijn we weer terug op de parkeerplaats. We lopen even het hoofdgebouw in en hier is iets van een tentoonstelling over hoe de "landforms" zijn ontstaan. Dit is wel aardig. Wat nog veel aardiger is, is dat onze chauffeur wat eten heeft gekocht, waaronder twee heel erg lekkere meloenen, die we nu gaan opeten. Als we ook dit gedaan hebben gaan we weer rijden. De meeste mensen krijgen niet zo heel veel mee van deze rit en doen lekker de ogen dicht.

Rond 15.15 uur stoppen we bij [Hecang City \(Hécāng Chéng / 河仓城\)](#). Dat heet wel city, maar zou ook best een oud fort kunnen zijn. Het is vooral dat we toch in de buurt zijn want zo heel bijzonder is het niet. De meeste tijd besteden we aan een wandeling richting het gras dat achter de ruines groeit. Toch wel een mooi gezicht zo'n strookje groen in dit dorre droge landschap.

Het is 16.00 uur als we weer in de auto stappen en de meesten van ons hebben het wel zo'n beetje gezien. Dus besluiten we om verder alleen nog naar de [Western Thousand Buddha Caves \(Xī Qiānfódòng / 西千佛洞\)](#) te gaan. Daar komen we namelijk langs op weg naar Dunchuang.

Na vijf kwartier door de woestijn rijden zijn we er. De Westelijke Boeddha Grotten zijn duidelijk een hele kleine versie van de [Mogao Grotten](#) waar we gisteren waren. Dit heeft onder andere tot gevolg dat we toch even moeten zoeken naar het hokje waar we de kaartjes, 50 rmb per stuk, moeten kopen. Tja en zonder kaartje geen gids en zonder gids geen sleutel om de grotten open te doen, dus we willen wel een kaartje kopen.

Het lukt en vooral de eerste grot vinden we erg leuk. Hier zien we namelijk enkele grote figuren getekend met hele duidelijke Chinese gelaatstreken. Het is de eerste keer dat we zoiets zien. Voor de rest lijkt het, wat ons betreft, redelijk op wat we bij Mogao Caves al gezien hebben.

Even na 18.00 uur zijn we weer bij ons hotel. Daar frissen we ons op waarna we weer naar ons vaste stekkie gaan om te eten. Deze keer is onze keuze minder geslaagd, maar we eten nog steeds

prima. Het is reeds 21.00 uur geweest voordat we het eten op hebben.

Jacob loopt hierna nog een blokje door de stad terwijl de rest terug gaat naar het hotel. Hierbij ziet hij een paar leuke straatjes met allemaal souvenirdingetjes en terrasjes waar je onder andere vlees op een stokje kunt eten.

Woensdag 30 juli 2008

De trein naar Jiayuguan en het fort van Jiayuguan (Jiayuguan Pass / First Beacon Tower)

Deze ochtend ontbijten we weer bij John's en deze keer zitten Gabrielle haar ouders er al te eten als wij er om 7.15 uur aankomen. Na het ontbijt verdelen we de taken. Jacob probeert nog een mailtje naar de notaris te sturen en Gabrielle zorgt voor het uitchecken en voor eten en drinken voor onderweg. Gabrielle moet dus het meeste doen maar is als eerste klaar.

Jacob kan namelijk pas even voor 8.30 uur terecht bij de enige computer die hij de afgelopen twee dagen gevonden heeft waarmee hij bij onze mail kan. Maar uiteindelijk lukt het en als ook hij klaar is, brengt de chauffeur van de afgelopen twee dagen ons naar het station.

Even voor 9.00 uur zijn we daar. Hier verloopt alles zoals je zo'n beetje mag verwachten en even na 9.30 uur vertrekt onze trein naar [Jiayuguan \(Jiāyùguān / 嘉峪关\)](#). We hebben een reis van ruim vier uur voor de boeg.

Ondanks dat we hard seats hebben zitten we op iets betere stoelen / banken dan de vorige keer dat we op hard seats zaten. Verder hebben we een beetje mazzel want we kunnen met zijn vieren in één zitje met twee bankjes voor twee personen bij elkaar zitten. Dit terwijl we maar twee kaartjes voor deze plaatsen hebben. Maar met wat ruilen en een open plek kom je een heel eind.

Onderweg is er niet veel meer te doen dan uit het raam kijken. Hierbij zien we vooral woestijn. En die hebben we de afgelopen dagen nog niet gezien. Het interessants wordt het als we op de lijn, [Ürümqi \(Wūlǔmùqí / 乌鲁木齐\)](#) – [Xi'an \(Xī'ān / 西安\)](#) komen want dan komen we wat meer langs plaatsen met begroeiing / landbouw / water en langs meerdere dorpjes / steden. Als we de kaart bestuderen zien we dat het grote groene stuk dat we zien wordt veroorzaakt door de Shule rivier waarvan we gisteren de laatste stukjes hebben gezien. Dit maakt in één keer heel zichtbaar dat wanneer je het water uit een rivier gebruikt om stroomopwaarts landbouw te bedrijven je dit water stroomafwaarts niet kunt gebruiken.

Even na 14.00 uur stappen we uit in Jiayuguan. We lopen meteen naar het loket om daar treinkaartjes voor morgen naar [Zhangye \(Zhāngyè / 张掖\)](#) te kopen. We krijgen de indruk dat redelijk wat mensen die tegelijk met ons uitstappen ook in de rij staan voor een kaartje. Voor ons staat een stel dat bij ons uit de coupe komt en een kaartje voor de trein van 20.30 uur van vanavond koopt. Zij maken dus wel een heel korte stop in Jiayuguan.

Verder krijgen we de indruk dat diverse mensen niet de kaartjes kunnen krijgen die ze hebben willen. Gelukkig hebben wij daar geen last van. Zonder enig probleem krijgen wij vier kaartjes voor de trein die we uitgezocht hebben, de K592 die we vandaag ook hadden, voor morgen. En voor de prijs, 38 rmb per stuk, hoeven we het ook al niet te laten.

Als we klaar zijn lopen we naar een taxi waar we met zijn allen instappen. We zijn inmiddels wel door een hele berg mensen besprongen die ons treinkaartjes en taxi's willen verkopen maar wij trekken liever ons eigen plan.

Even na 15.15 uur zijn we bij het hotel dat we uitgezocht hebben, het [Jiayuguan Hotel \(Jiāyùguān Bīnguǎn / 嘉峪关宾馆\)](#). We onderhandelen even over de prijs. Op het bord staat een standaard kamer voor 680 rmb per nacht, maar wij krijgen er twee voor 300 rmb per nacht (exclusief 8 rmb service charge) en net als bij ons vorige hotel is dit inclusief ontbijt.

Onze kamers zijn een stuk kleiner als die van gisteren, gewone hotelkamers, maar daarmee niet perse minder, de badkamer is ruimer en zeker niet slechter. En, en dat is voor ons heel belangrijk, voor 20 rmb per dag hebben we internet op onze kamer dat gewoon werkt als je de stekker in je laptop steekt.

Na enig overleg besluiten we om nu naar het fort te gaan. We kunnen er rond 16.00 uur zijn en het schijnt tot 19.30 uur open te zijn. Het originele plan was om dit morgen ochtend te doen, maar als we het nu doen hoeven we ons zeker niet te haasten, we hebben nog tijd genoeg.

Als we buiten komen blijkt de taxichauffeur die ons naar het hotel bracht er nog te staan. Hij wil ons wel brengen. En ook nog wel naar een andere plek. Wanneer Jacob vraagt hoeveel tijd we ongeveer nodig zullen hebben bij het fort lijkt hij dit echter niet te begrijpen (of te weten). Dus hebben we het met hem over een ritje naar het fort en een stuk van de Chinese Muur dat er vlak bij zou liggen. Hij wil dat wel doen voor 80 rmb. Jacob vindt 40 rmb meer dan genoeg. Dat wil hij niet dus mag hij ons op de meter naar het fort brengen. Daar betalen we hem 8 rmb waarna we afscheid van hem nemen.

Bij het loket kopen we vier kaartjes van 100 rmb per stuk, maar geen kaartjes van 10 rmb per stuk voor het busje. En dat is maar goed ook want het stukje van de ingang van het park tot aan het fort is amper vijf minuten lopen.

Het [fort van Jiayuguan \(Jiayuguan Pass / First Beacon Tower\) \(Jiāyùguān Dìyīdūn / 嘉峪关第一墩\)](#) is het meest westelijk gelegen fort dat onderdeel uit maakt van het in de Ming Dynasty (AD 1368 - 1644) gebouwde deel van de Chinese Muur. Het is dus ongeveer 1.500 jaar minder oud dan het stuk van de muur dat we gisteren hebben gezien.

Als het er op aankomt is er eigenlijk niet zo veel te zien. Ja de muren zijn hoog, de omgeving als je richting de bergen kijkt prachtig en als je richting de stad kijkt erg lelijk en het is groot. Maar muren alleen zijn wel een beetje kaal. Gelukkig kan je voor 10 rmb vanaf de muur met pijl en boog op een paar poppen schieten en kan je bij de achteringang van het fort tegen betaling op een paard of een kameel gaan zitten voor een foto.

Wat het geheel echter wel aankleedt zijn de in klederdracht gestoken ridders / soldaten die bij diverse poorten staan en de tafereeltjes die uitgebeeld worden in de gebouwen die op de binnenplaats staan. Chinezen zijn erg goed in het maken wat dit soort tafereeltjes die door het gebruik van goede poppen een aardige indruk geven van het leven van de hoogste officier van het fort.

Na anderhalf uur hebben we het helemaal gezien en lopen we naar het op hetzelfde terrein gelegen museum over de Chinese Muur dat kennelijk sinds enkele jaren verplaatst is, volgens onze [Rough Guide](#) uit 2003 zou dit museum ergens in de stad moeten zitten. Het is een erg informatief museum met enkele Engelse teksten. Aan de ene kant is het jammer dat lang niet alles in het Engels is, maar aan de andere kant is dat maar goed ook. Nu staan we binnen een uur weer buiten en anders had dat wel eens twee uur kunnen zijn.

Rond 18.30 uur lopen we richting de noord uitgang van het park waar net een taxi aan komt rijden die ons terug naar ons hotel brengt. Na een kort bezoekje aan onze kamers gaan we beneden in het restaurant van het hotel eten. We eten prima, het is wel iets duurder dan het eten van de afgelopen dagen, maar nog steeds geen 200 rmb voor vier personen.

Na het eten gaat Gabrielle nog even shoppen / boodschappen doen met haar ouders en gaat Jacob onze internet verbinding maar eens benutten. Dat boodschappen doen gaat wat lastiger dan gedacht. De shoppingmall die Gabrielle gezien dacht te hebben blijkt er niet te zijn, maar ze vinden wel een aantal leuke winkeltjes waardoor het allemaal toch nog goed komt.

Nadat iedereen weer terug is in het hotel maken we zelf nog een bakkie koffie, checkt iedereen nog

even zijn / haar e-mail en gaan de meeste ruim voor 23.00 uur naar bed. Behalve de schrijver van dit verslag die in de trein te veel heeft zitten kletsen en te weinig heeft getypt. Die moet eerst nog een poosje typen.

Donderdag 31 juli 2008

Twee stukjes Chinese Muur en met de trein naar Zhangye

De ochtend begint vandaag een beetje ongeregeld. Als we om 8.00 uur in de ontbijtzaal komen is daar net een enorme groep Chinezen (of volgens Gabrielle Koreanen) bezig om het buffet volledig te plunderen, het enige wat er nog staat zijn lege borden en schalen. Aangezien het er verder ook wel heel erg Chinees uit ziet, zijn wij er snel uit, we gaan wel ergens anders ontbijten. Omdat het een beetje fris is en we een stukje moeten lopen gaan we eerst terug naar de hotelkamer om een fleece te halen en onze schoenen aan te trekken.

Als we weer beneden zijn blijken de ouders van Gabrielle nog een sneetje wit brood en wat koekjes gevonden te hebben. Omdat zij dit eerst willen opeten, spreken we af dat we elkaar zullen zien bij de bakker die zij gisterenavond met Gabrielle hebben gezien. Wij vertrekken alvast.

Die bakker blijkt toch niet zo veel soeps in de aanbieding te hebben dus lopen we iets verder naar een andere bakker. Die heeft wat meer en samen met wat yoghurt en een broodje van de eerste bakker scharrelen we zo toch een redelijk ontbijt bij elkaar. Maar de ouders van Gabrielle zien we nog steeds niet, dus lopen we terug richting het hotel. We kunnen met de boodschappen die we gekocht hebben ook prima op onze hotelkamer ontbijten.

Tot onze verbazing zitten de ouders van Gabrielle nog steeds te eten in de ontbijtzaal. Tja het buffet was weer aangevuld en er is nu ook jam en thee dus zij vonden dat ze hier wel konden eten. Daar sta je dan met je boodschappen.

Wij gaan toch maar naar onze hotelkamer om daar te ontbijten. Even later komen de ouders van Gabrielle ook naar boven en nadat we klaar zijn met eten pakken we de laatste spullen in en checken we uit. Vervolgens laten we onze bagage achter in het hotel en gaan we op zoek naar een taxi.

Ondanks dat Jacob het echt wel probeert wil onze taxi ons echt niet voor minder dan 50 rmb heen en weer brengen naar de Chinese Muur. Dan moet het dus maar voor 50 rmb. Even voor 10.00 uur zijn we bij de Chinese Muur.

Het is hier allemaal wel een beetje raar. Zoals onze boeken al zeiden heb je hier twee stukken gerestaureerde muur. Onze taxichauffeur zet ons af bij het eerste, en wellicht het leukste. Tja en wat doe je dan, dan ga je er maar een stukje over lopen. In een dik half uur lopen we heen en weer naar het uiterste punt. Het is redelijk bewolkt dus het uitzicht is niet erg geweldig maar toch wel heel anders dan wat we van de Chinese Muur rond Peking gewend zijn. Verder is de Chinese Muur hier ook echt van ander materiaal met een toplaag van een mengsel van onder andere zand en stro. We merken dat dit spul als het nat is zacht wordt. Hierdoor gaat deze toplaag regelmatig stuk en is er ook een mannetje bezig om een aantal gaten te repareren.

En ja hoor, we komen ook weer eens een Nederlander tegen. En wat blijkt, hij is net als enkele andere toeristen die we een paar dagen geleden in [Dunhuang](#) tegen kwamen hier voor de zonsverduistering van morgen. Tja dat is iets waar wij helemaal geen rekening mee gehouden hadden en er dus zo maar bij krijgen. Trouwens wel handig dit soort medereizigers, want nu weten wij tenminste hoe, wat en waar en kunnen wij er in onze plannen ook rekening mee houden. Nu we er toch zijn willen we dit liever niet missen.

Nadat we het eerste stuk gezien hebben gaan we, met onze taxi, naar het tweede, veel toeristischer

ingerichte stuk. Ook hier moeten we entree betalen al is het met 21 rmb per persoon wel 4 rmb goedkoper dan het eerste stuk. Ook hier lopen wij naar het eindpunt van de muur maar deze keer is er aan het eind van de muur een ander pad naar beneden waardoor we vlak langs een oud tempeltje met een pagode van beton komen. De ouders van Gabrielle gaan deze keer niet mee, die hebben het klimmen op en over de muur voor vandaag wel gezien en gaan op hun gemak even bij het tempeltje kijken.

Achteraf weten we trouwens nog steeds niet hoe het nu precies zit met deze twee stukken van de Chinese Muur. Volgens onze boeken heet het ene deel [Overhanging Great Wall](#) (Xuánbi Chángchéng / 悬臂长城) en het andere Shiguānxiá Overhanging Great Wall (Shíguānxiá Xuánbi Chángchéng / 石关峡悬臂长城). Welke van deze twee de eerste is weten we niet en dat is volgens ons ook niet zo belangrijk, wij vinden ze allebei ongeveer even aardig en alleen de moeite waard wanneer je tijd over hebt.

Als we alles gezien hebben nemen we de taxi terug naar het hotel. En ja hoor, we hadden een prijs van 50 rmb afgesproken waarbij hij ons naar één ding zou brengen en nu begint hij te zeuren dat hij ons naar twee dingen heeft gebracht en dus extra geld wil hebben. Gelukkig hebben we onze spullen al als we willen betalen en we bieden hem 5 rmb aan om van het gezeur af te zijn. Maar dat vindt hij te weinig. Tja en dan heeft hij aan ons een slechte, het is 5 rmb of niets en dus lopen wij weg. Aangezien hij niet achter ons aankomt vindt hij kennelijk toch ook wel dat de paar honderd meter die hij extra heeft gereden niet echt de moeite waard is.

Wij lopen verder naar de Dico's waar Jacob wat te eten en de rest een bak koffie bestelt. Die kipburger die Jacob besteld dacht te hebben heeft geen brood maar twee dikke plakken rijst onder en boven het vlees. Het is echt even wat anders, maar zeker niet minder. Hierna halen we onze spullen op bij het hotel en nemen we de taxi naar het station. Hier zijn we echt extreem vroeg, iets na 13.00 uur. Maar ja, we hebben toch niet anders te doen dus kunnen we net zo goed hier wachten als ergens anders.

Even na 14.15 uur vertrekt onze trein netjes op tijd. Ons rijtuig zit minder dan half vol wat tot gevolg heeft dat de mensen niet meer op hun eigen plek gaan / blijven zitten, maar zich verspreiden over het rijtuig. Wij doen daar aan mee en zitten heerlijk ruim.

Onderweg naar [Zhangye \(Zhāngyè / 张掖\)](#) maken we ons plan voor de rest van de vakantie. We bellen eerst naar een guesthouse in [Xiahe \(Xiàhé / 夏河\)](#) in het zuid westen van Gansu waaruit blijkt dat Xiahe nog steeds dicht is voor buitenlanders, het schijnt dat hier in maart flinke rellen zijn geweest. Daar kunnen we dus niet heen waardoor we ook niet naar Linxia (Línxià / 临夏) zullen gaan. Nu zien wij twee opties voor de komende vier dagen, met de bus naar [Xining \(Xīníng / 西宁\)](#) of met de trein naar [Lanzhou \(Lánzhōu / 兰州\)](#). Het wordt uiteindelijk de laatste waarbij we een tussenstop willen maken in [Wuwei \(Wūwēi / 武威\)](#). Deze tussenstop in Wuwei is trouwens meer om de treinreis naar Lanzhou in twee stukken te hakken dan omdat we daar veel verwachten te zien.

Voor de rest van de tijd kijken we een beetje uit het raam waarbij we ongeveer hetzelfde zien als tijdens onze treinreis gisteren. Overigens hebben we wel dezelfde trein en rijtuignummer als gisteren, maar zeker niet hetzelfde rijtuig, vandaag zitten de hard seats net iets minder prettig, maar dat wordt meer dan voldoende gecompenseerd door de extra ruimte.

Om even voor 17.00 uur komen we aan in Zhangye. Daar merken we ook waarom men vandaag niet net als gisteren in de trein om onze paspoorten heeft gevraagd, als we het station uit willen moeten we onze paspoorten laten zien. We worden netjes op een lijst gezet zodat men later precies kan zien waar we geweest zijn. Wij hebben het vermoeden dat dit soort schrijverij na de Olympische Spelen wel weer over zal gaan.

Als we dan eindelijk buiten staan gaan we meteen weer kaartjes kopen voor overmorgen naar Wuwei. Helaas zijn er geen kaartjes meer voor de trein van ergens rond 14.00 uur en dus worden het weer kaartjes in de [K592](#), deze keer kosten ze 41 rmb per stuk.

Hierna nemen we de taxi naar het hotel. Tjonge jonge het stuk tussen het station en de echte stad is toch echt wel arm om te zien. We hebben toch al wel heel wat van China gezien maar dit maakt toch wel weer indruk. Het centrum van Zhangye ziet er gelukkig al een stuk beter uit al kan je wel zien dat het geen welvarende stad is.

Tegen 17.30 uur checken we in in het hotel. Vandaag duurt dit alles bij elkaar bijna een half uur. Het begint met het feit dat men twee verschillende standaard kamers (158 of 228 rmb) heeft en ja dan willen wij de kamer wel eerst even zien voor we beslissen. Uiteindelijk doen we die van 228 maar dan voor 200 rmb maar dan wel zonder ontbijt. Vervolgens moeten de nieuwe formulieren voor het registreren van buitenlanders ingevuld worden. En net als in de vorige hotels waar we deze vakantie kwamen duurt dat even. Vervolgens is er onze internet aansluiting die er wel is maar in twee varianten, eentje van 20 rmb per dag een eentje van 1 mao per minuut, voor de rekenaars onder ons, het breakeven punt ligt dus op 200 minuten per dag.

Tot slot gaat Jacob nog even helemaal los tijdens de onderhandelingen over de taxi die het hotel voor morgen voor ons wil regelen om ons naar [Mati Si \(Mǎtí Sì / 马蹄寺\)](#) te brengen. Eerst is het 280 rmb dan 1 rmb per kilometer en 10 rmb per uur wat via een wonderbaarlijke berekening tot 250 rmb leidt en tot slot is het gewoon 230 rmb en mogen we anderhalf uur langer blijven dan voor de eerste 280 rmb. Het duurt even maar dan heb je ook wat.

Nadat we op onze kamer ingericht zijn moet Jacob weer aan de slag voor de overdracht van ons huis. De tijd begint nu zo te dringen dat er deze keer zelfs geskyped moet worden. Als hij, eindelijk, klaar is gaan we om even voor 19.00 uur op stap richting een restaurant dat Gabrielle in onze Rough Guide heeft gevonden. Het is trouwens erg handig dat we naast de Lonely Planet ook de Rough Guide bij ons hebben want over Zhangye en Wuwei staat veel meer in de Rough Guide dan in de Lonely Planet.

Het restaurant dat Gabrielle uitgezocht heeft bestaat niet meer, maar dat geeft niet. Ondertussen hebben we namelijk wel een mooi plein, een bakker en een erg leuk straatje met winkeltjes en restaurantjes gezien. We lopen nog iets verder en komen op een pleintje voor iets wat een tempeltje lijkt, maar een park is, en daar zien we ook een hotpot restaurant. Dat lijkt ons wel wat. Jacob loopt met een serveerster en de kaart door het hele restaurant om aan te wijzen wat we zoal willen hebben. Vervolgens wordt dat ook gebracht en genieten we van een prima hotpot. Helaas niet onder het genot van een biertje want dat verkopen ze hier niet. We dachten het wel te zien maar nadat we een fles van dit “bier” hebben laten open maken blijkt het een soort gegiste gingerale te zijn, ook goed te drinken.

Tegen 20.30 uur hebben we het eten op en lopen we op ons gemak terug naar het hotel. Onderweg doen we nog wat boodschappen. Tijdens de onderhandelingen voor onze kamer is het (Chinese) ontbijt namelijk gesneuveld, dus moeten we nu zelf wat dingetjes kopen. Verder zien we op het grote centrale plein enorme vliegers die bestaan uit een touw met aan dit touw om de halve meter een kleine vlieger, dit ziet er erg geinig uit. Rond 21.15 uur zijn we weer terug op onze hotelkamer waar we met z'n allen nog een bakkie zelf gemaakte koffie drinken.

Als deze koffie op en het verslag over vandaag getypt is en de laatste mailtjes verzonden zijn gaat iedereen ook vandaag weer slapen. De ene helft slaapt op zo'n knetterhard Chinees bed en de andere helft, wij dus, dankzij onze campingmatjes op een lekker zacht bed.

Vrijdag 1 augustus 2008

Mati Si en een volledige zonsverduistering

Aangezien we gisteren tijdens de prijsonderhandelingen over de hotelkamer ons ontbijt hebben moeten inleveren, ontbijten we vanochtend op onze hotelkamer. Vervolgens stappen we om 9.00 uur in de taxi richting [Mati Si \(Mǎtí Sì / 马蹄寺\)](#), waar we even na 10.00 uur aankomen. Het valt ons op dat de weg waarlangs we Zhangye (Zhāngyè / 张掖) nu verlaten er lang niet zo troosteloos uitziet als de weg waarlangs we gisteren binnen kwamen. Verder vinden we onze chauffeur een beetje een slome. Hij rijdt net iets te langzaam en zodra hij iets ziet bewegen begint hij te toeteren om vervolgens allerlei motortjes etc op 10 cm afstand te passeren. Maar ja, alles went en een kleine 60 kilometer later, dus niet de 75 die ze gisteren zeiden, staan we een kaartje (35 rmb per stuk) te kopen om het “park” in te mogen.

Eigenlijk weten we niet zo goed wat we van Mati Si kunnen verwachten. Achteraf lezen we op ons kaartje dat hier een minderheid, de [Yugur](#), leeft en dat die om 11.00 uur en om 15.30 uur een voortstelling geven, die we dus missen want dat heb je nu eenmaal met dingen die je achteraf leest. Verder is er een Thousand Buddha Cave en een dierentuin met zeldzame dieren. Wat ons uit onze boeken vooral is bijgebleven is dat je hier leuk kunt wandelen, en dat klopt.

Onze chauffeur stopt eerst bij de Thousand Buddha Cave en we zijn behoorlijk onder de indruk. Datong mag dan bekend zijn om zijn hangende tempel, hier doet men er niet veel voor onder. Toch is de constructie anders. In Datong zit het bouwwerk tegen de rotsen geplakt en rust het vooral op enkele palen. Hier zijn er inhammen in de rotsen gehakt en daar is vervolgens iets ingebouwd dat een stukje buiten de rotswant steekt. Dit ziet er allemaal extra spectaculair uit omdat alle trappen volledig in de rotsen zitten waardoor je aan de buitenkant alleen de vertrekken ziet. Van binnen is het allemaal wat minder spectaculair tenzij je van smalle trappen en kleine doorgangetjes houdt, dan is dit zeker wat. Maar als tempel / klooster stelt het allemaal niet zo heel veel voor.

Na een half uurtje rijden we verder het park in en rond 10.45 uur parkeert onze chauffeur zijn auto op de centrale parkeerplaats. Hij wijst dat we eerst naar links moeten dus pakken wij onze spullen en lopen we die kant uit.

Het is ons niet helemaal duidelijk wat hier te doen is. Er staan behoorlijk wat behoorlijk lelijke witte “tenten” die gemaakt lijken om groepen te ontvangen en te entertainen. Dat trekt ons niet dus lopen we verder. Ook komen we langs een bordje dat wijst naar een dierentuin maar ook die slaan we over en de grote dans en muziekhall, die je op grote afstand al kunt horen slaan we ook over. Tja en wanneer je alles overslaat sta je zomaar ineens aan het eind van de weg.

We besluiten om richting de waterval te lopen die we in de verte zien. Uiteraard kan je hier ook paarden huren die je brengen, maar die laten we lekker staan. Het pad is een echt bergpad en buiten het geruis van het water waar we langs lopen is het lekker rustig. Het pad gaat langzaam omhoog en we hebben geen idee hoe ver het is. We komen langs een stuwdammetje en wanneer we vervolgens op het punt komen waar de paarden stoppen krijgen we de indruk dat we vast niet zo veel verder meer kunnen, al lijkt de waterval nog een heel eind te zijn.

We lopen verder en als we het riviertje weer moeten oversteken besluit alleen Jacob om nog verder te gaan. Gabriëlle heeft gisteren bij het uitstappen van de trein haar knie hard gestoten en vind het net als haar ouders wel mooi hier, en dat is het ook.

Een paar honderd meter nadat Jacob de rivier is overgestoken begint er een aangelegd pad. Kijk zo kennen we onze Chinezen weer. Vol goede moed loopt hij verder. Een eindje verderop wordt het allemaal toch wat spannender. Hij moet weer het water over en aan de overkant gaat het pad over in

een aangelegde trap. Echter die trap is steil en de laatste paar jaren niet onderhouden. Maar het is te doen al begint Jacob de hoogte nu toch ook wel een beetje te voelen. Zhangye ligt op iets van 1.470 meter, de parkeerplaats van het park op 2.600 meter en wanneer Jacob na wat klimmen en klauteren onderaan de waterval staat, staat hij op 3.130 meter, is hij toch mooi dik 500 meter omhoog gelopen. Overigens dit is “maar” 170 meer dan de rest omhoog gelopen is. Bij de waterval maakt hij wat foto's en eet en drinkt hij wat. Op de terugweg maakt hij nog meer foto's van de omgeving want die is hier behoorlijk spectaculair.

Tegen 13.45 uur is hij weer terug bij de rest. Tegen de tijd dat we weer bij de paarden komen, neemt Jacob weer afscheid om via een pad over enkele heuvels terug te lopen naar de parkeerplaats. De rest loopt op zijn / haar gemak via de weg naar de parkeerplaats. Wanneer ze daar aankomen vinden de ouders van Gabrielle het allemaal wel prima en zoeken ze een bankje waar ze lekker kunnen uitrusten.

Gabrielle loopt nog wat verder naar enkele pagodes die ze ziet en tegen de tijd dat ze daar is uitgekeken komt ze Jacob weer tegen. Samen lopen we terug naar de parkeerplaats.

Bij de pagodes hebben we nog een klooster gezien vergelijkbaar met wat we vanochtend zagen. We vragen onze chauffeur om ons daar heen te rijden en ondanks dat hij over een gravelweg moet is dat geen probleem. Als we daar aankomen is er toch een kleine tegenvaller, we moeten entree (37 rmb per persoon) betalen. De ouders van Gabrielle hebben echter wel genoeg geklommen voor vandaag en laten aan ons de eer.

Vooraf op de begane grond is dit klooster heel anders dan het klooster van vanochtend. Hier heb je namelijk echt enkele grotten zoals we die ook in Dunhuang hebben gezien. Met als enige en toch wel belangrijk verschil, dat hier alle beelden verdwenen zijn en ook een groot deel van de tekeningen vertrokken is. Maar hier kunnen (mogen ?) we wel foto's maken !

Voor de rest zijn de tunneltjes en de trappetjes hier nog kleiner en smaller dan vanochtend en zijn met name de in het midden gelegen tempeltjes erg nepperig. Helemaal boven, ziet Jacob, Gabrielle houdt het halverwege voor gezien, twee kleine tempeltjes die wel authentiek aandoen al stikt hij er bijna van de rook van de twee wierookstokjes die er branden. Een beetje meer ventilatie zou geen kwaad kunnen.

Even voor 16.30 uur zijn we helemaal uitgekeken en beginnen we aan de reis terug naar Zhangye. Vooral de eerste helft genieten we van het uitzicht. Overal zien we mensen die op de velden druk bezig zijn met de graanoogst. Verder zien we heel veel irrigatiekanaaltjes en iets wat best wel eens een oud fort zou kunnen zijn maar nu nog niet als zodanig erkend is.

Geleidelijk laten we het groen achter ons en komen we weer in een meer woestijnachtige omgeving terug en rond 17.30 uur zijn we weer bij ons hotel.

Nu hebben we een uurtje vrij want tegen 18.30 uur willen we naar het grote centrale plein lopen om daar de [zonsverduistering](#) te bekijken. Tja toen we deze vakantie planden hadden we hier helemaal niet aangedacht, maar in het gebied waar we zijn is er vandaag even na 19.00 uur een volledige zonsverduistering. Overigens wel grappig want we zijn nu al redelijk wat mensen tegen gekomen die speciaal hiervoor deze kant op gekomen zijn en wij krijgen het er gewoon bij. En we hebben eigenlijk best mazzel, de afgelopen dagen was het behoorlijk bewolkt, wat wel lekker was omdat het daardoor niet zo heet was en juist vandaag is het helder, en dus ook een stuk heter.

Terwijl wij staan / zitten te kijken valt het ons op dat veel van de Chinezen om ons heen ons bijna net zo interessant vinden als de [zonsverduistering](#). Het viel ons gisteren ook al op toen we heen en weer naar het restaurant liepen dat relatief veel Chinezen naar ons keken. Dit is kennelijk een stad waar niet zo veel buitenlanders komen.

Even voor 19.30 uur is de voorstelling wat ons betreft afgelopen en gaan we eten. We lopen weer naar de straat waar we gisteren ook geweest zijn en zoeken daar een restaurant uit waar we voor nog geen 80 rmb met zijn vieren eten.

Na het eten lopen we via een supermarkt terug naar ons hotel waar we nog een bakkie koffie maken, onze mail checken, de gps uitlezen etc. Tegen 23.00 uur ligt iedereen heerlijk in bed.

Zaterdag 2 augustus 2008

De liggende Boeddha van Zhangye, met de trein naar Wuwei

Dit is de eerste ochtend dat we eigenlijk niets hoeven en dat gebeurt dus ook. Om 9.00 uur komen de ouders van Gabrielle naar onze kamer om te ontbijten en daar doen we een uur over. Even na 11.00 uur checken we pas uit. Dat alles zo rustig aan gaat is wel lekker want dat geeft Jacob de kans het verslag bij te werken want door al het gedoe met de notaris liep hij inmiddels wat achter.

We gaan eerst naar de [Great Buddha Temple \(Dàfó Sì / 大佛寺\)](#), 41 rmb per persoon, waar de grootste binnen liggende Boeddha van China moet liggen. Deze tempel is aan de achterkant van ons hotel. Het is dat we de achteruitgang niet proberen anders was het een kwestie van de straat oversteken geweest om er te komen. Nu lopen we een blokje om.

Tja, die liggende boeddha, hij is vooral groot en oud en slecht onderhouden. Voor de rest zijn de meeste gebouwen van dit "klooster" ingericht als museum en de stoepa (Tǔ Tǎ / 土塔) die op hetzelfde terrein staat lijkt van binnen wat ons betreft nog het meest op een winkel voor boeddha beeldjes.

Het gebouw van de liggende Boeddha zelf wordt op dit moment volledig gerenoveerd. Het is helemaal kaal gemaakt, we zijn vooral benieuwd hoe dit er over twee jaar uit zal zien.

Wat ons verder opvalt is dat hier meerder groepen buitenlandse toeristen rondlopen. Dat hebben we sinds de [Mogao Caves in Dunhuang](#) niet meer gezien. En als er zoveel toeristen hier komen, waarom kijken de mensen dan zo naar ons als we over straat lopen? Misschien is het zo dat het allemaal groepen zijn die vooral voor de zonsverduistering kwamen en nu toch iets van een programma in de buurt moeten hebben.

In het totaal doen we er anderhalf uur over voordat we allemaal klaar zijn, maar wanneer je een beetje doorloopt zal je al snel een half uur eerder klaar zijn. Aangezien we verder toch niet veel te doen hebben lopen we richting de [Drum Toren \(Gǔlóu / 鼓楼\)](#). Vlak voordat we daar zijn komen langs een KFC. We gaan daar naar binnen om te lunchen.

Als we na de lunch toch nog bij de Drum Toren komen is dat niet veel bijzonders. We kunnen er niet in en ook niet op. Dus hier zijn we snel uitgekeken. We besluiten nu om maar naar het [Ganquan Park](#) dat we al eens gezien hadden te lopen. Zoals bij zo veel parken in China moet je hier entree betalen, 2 rmb per persoon.

Het is zo warm dat we de hele dag al zo veel mogelijk in de schaduw lopen. Wanneer we in het park ergens in de schaduw gaan zitten om wat te drinken blijkt men wel groene thee te hebben maar geen warme, zoals we eigenlijk wilde, ze hebben alleen koude uit een flesje. Tja, die vinden we juist niet lekker. Dus in plaats van vier kopjes (of één pot met vier kopjes) thee worden het nu twee flesjes. Na een half uurtje hebben we de volgende teleurstelling. Een mannetje komt vertellen dat wanneer we willen blijven zitten meer moeten kopen of huur voor de stoelen moeten betalen. Ja hallo, we zijn en blijven Hollanders dus vertrekken we.

We lopen nog een ommetje waarbij we langs een spiksplinternieuwe kerk komen. We kijken even binnen en het is buiten goed te zien dat ook hier de oude zandstenen huisjes hebben moeten wijken voor de nieuwbouw. Sterker nog, voor de ingang staan nog een paar huisjes van zandstenen waardoor de trap bij de ingang nu nog een bocht bevat, maar dat zal nog wel veranderen.

Rond 15.45 uur zijn we bij het hotel. We kopen iets verderop nog wat extra eten en drinken en komen daarbij in een winkeltje waar zowaar ook een hele berg vuurwerk te koop ligt. Ondanks dat China het land van het vuurwerk is, is dit de eerste keer dat we vuurwerk zien in een gewone winkel.

Vervolgens gaan we in het hotel nog even naar de wc, halen we onze bagage op en nemen we een taxi naar het station. Als we eenmaal in de taxi zitten wil hij niet op de meter rijden en wil hij 15 rmb hebben. Dat vinden wij te veel, maar hij wil niet zakken en wij hebben geen zin om uit te stappen dus moeten we toch 15 rmb betalen. Vlak voor het station gebeurt er echter iets bijzonders, dan doet hij het dingetje van de meter ineens toch aan. Zou er bij het station gecontroleerd worden of hij wel netjes op de meter rijdt ? ! ?

Nadat we de gebruikelijke veiligheidscontrole hebben doorlopen mogen we nog een half uur wachten voor onze trein naar [Wuwei \(Wūwēi / 武威\)](#) vertrekt. Als we instappen blijkt het behoorlijk (of eigenlijk gewoon erg) druk te zijn in de trein. Gelukkig hebben we kaartjes met onze stoelnummers dus we kunnen sowieso zitten. Helaas niet met zijn vieren bij elkaar in één zitje, maar toch. Wij zitten altijd nog beter dan de twee vrouwen met twee kinderen die met zijn allen een bankje voor twee moeten delen.

Wanneer er een conductrice (of zo iets) langs komt blijkt zij hier een probleem mee te hebben. Dus vertrekken er twee van de vier naar ergens anders en even later vertrekken de andere twee ook. Heel mooi nu hebben wij een zitje voor ons vieren. Aan de andere kant is even ergens anders zitten wel goed voor Jacob zijn Chinees, want zodra hij zit begint de man die naast hem zit hem te bestoken met allerlei vragen over de samenstelling van onze groep, leeftijden, nationaliteiten, etc.

Deze keer rijdt de trein door een iets minder dorre en droge omgeving dan de vorige twee keer. Wellicht komt dit ook doordat we nu behoorlijk omhoog gaan. Naar ruim anderhalf uur rijden zitten we bijna 500 meter hoger (ruim boven de 2.000 meter). Toch bevat de tocht vandaag ook behoorlijk droge stukken maar die doen op een of andere manier iets vriendelijker aan. En wat we een beetje raar vinden is dat het spoor een stukje voor Hexipu een aantal flinke slingers maakt.

Even na 20.00 uur stoppen we in Wuwei onze eindbestemming voor vandaag. We stappen uit en tot onze verbazing is er deze keer geen aparte controle van buitenlanders, niet in de trein en ook niet bij het verlaten van het station.

Terwijl de ouders van Gabrielle op de bagage passen gaan wij treinkaartjes kopen voor morgen. We zijn er inmiddels redelijk handig in. Gabrielle gaat vast in de rij staan terwijl Jacob probeert uit te vogelen welke treinen er wanneer rijden.

Binnen 10 minuten staan we weer buiten met 4 kaartjes voor de trein van morgen, de [T70](#) van 13.27 uur naar [Lanzhou \(Lánzhōu / 兰州\)](#) voor 47 rmb. Als we echter nog eens goed kijken blijken er geen plaatsen op te staan. Dat is lekker, wordt het zeker weer net zoiets als vorig jaar in Xinjiang toen we een paar keer in de trein een kaartje moesten kopen. Helaas niets aan te doen, maar we hebben in ieder geval kaartjes.

Vervolgens gaan we op zoek naar een taxi. Hier in Wuwei zijn de taxi's een stuk ouder dan de taxi's die we deze vakantie tot nu toe gezien hebben. Ook rijden er behoorlijk wat relatief kleine taxi's waar we met zijn vieren en al onze bagage niet in passen. Gelukkig staat er ook nog een oude Xiali en daar passen we wel in. De chauffeuse brengt ons voor 10 rmb naar het Liangzhou Hotel ([Liángzhōu Bīnguǎn / 凉州宾馆](#)).

De kamers zijn standaard in de aanbieding van 338 rmb voor 200 rmb. Prima doe er maar twee. Jacob is zo bezig met het regelen van de kamer en opschieten omdat we nog willen eten dat hij vergeet om naar de internet aansluiting te vragen. Maar dat merkt hij pas later op de avond en dan heeft hij geen zin meer om hier actie op te ondernemen, dus zitten we deze keer zonder internet. Voor de rest is de kamer weer een prima, redelijk ruime kamer met ook een lekkere douche.

Eigenlijk zoals we ze deze vakantie de hele tijd al hebben gehad.

Even na 21.00 uur verlaten we het hotel en gaan we op zoek naar eten. Dat valt even nog niet mee. Het eerste restaurant dat we binnen lopen is al aan het opruimen en daarmee dicht. Gelukkig vinden we er nog eentje die wel open is en dat blijkt een hotpot restaurant te zijn. Achteraf vermoeden we zelfs een vishotpot restaurant, terwijl geen van ons een echte liefhebber is van vis.

Het eten bestellen is deze keer een redelijk drama. Er zijn geen tafels waarop we iets kunnen aanwijzen, de meeste mensen hebben het eten al op, en voor de rest begrijpen de meisjes die vreselijk hun best doen ons niet en wij hun ook niet. Toch schrijven de dames van alles op en hebben we er vertrouwen in dat het allemaal goed komt.

Tot het eerste gerecht op tafel komt, dat is een enorme schotel zonder vis maar wel met garnalen, inktvis, etc. Tja dat is toch echt niet de bedoeling. Dus sturen we deze schotel terug. Echter wij vinden dit wel een probleem want we hebben regelmatig verhalen gehoord dat serveersters in dit soort situaties het eten of drinken zelf moet betalen. En dat willen we echt niet want dan hebben ze vanavond waarschijnlijk voor niets gewerkt en willen ze straks geen buitenlanders met gebrekkig Chinees meer helpen. Dus zeggen we zo vaak als we maar kunnen dat we het wel willen betalen. Hierna gaat Gabrielle nogmaals ergens aanwijzen dat we hotpot willen en even later komt het allemaal goed. Deze keer wordt er zelfs voor ons gekookt en we laten het ons heerlijk smaken. Als we het op hebben en om de rekening vragen blijkt de eerste schotel niet op de rekening van 128 rmb te staan. We besluiten om geheel tegen onze (en de Chinese) gewoonte in wat extra te betalen. Dat valt nog niet mee maar als je het wisselgeld maar niet aanpakt kom je een eind.

Als we ergens rond 22.15 uur het restaurant verlaten zijn we de laatste gasten en heeft het personeel ook al zo'n beetje het eten op. We zijn blij dat we geen half uur later waren, anders hadden we hier waarschijnlijk niet kunnen eten.

Hierna doen we nog even wat boodschappen waarna Jacob nog een rondje loopt en de rest naar het hotel gaat. Op zijn rondje ziet Jacob een straatje met een hele partij stalletjes waar je vlees op een stokje kunt kopen. Dus ook als we later waren geweest was verhongeren niet nodig geweest.

Zondag 3 augustus 2008

Een rondje Wuwei, met de trein naar Lanzhou

Ook deze ochtend eten we weer op onze hotelkamer waarna we uitchecken en onze bagage afgeven. Even na 9.30 uur staan we buiten voor een rondje [Wuwei \(Wǔwēi / 武威\)](#). We hebben geen hoge verwachtingen want Wuwei staat niet eens in onze Lonely Planet, maar gelukkig wel in onze Rough Guide. De Rough Guide heeft zelfs een plattegrondje van het centrum van Wuwei.

Achteraf durven wij best te stellen dat van de drie steden [Jiayuguan \(Jiāyùguān / 嘉峪关\)](#), [Zhangye \(Zhāngyè / 张掖\)](#) en Wuwei, Wuwei de stad is waar je de leukste stadswandeling kunt maken. Niet dat de attracties die je kunt bezoeken zo bijzonder zijn, dat zijn ze zeker niet, maar Wuwei is vooral leuk omdat je hier de ontwikkeling van China heel goed ziet. Er is geen echte hoogbouw, maar wel redelijk wat flats van ongeveer zeven verdiepingen hoog, net als in zoveel Chinese provinciesteden. Wat we hier bijzonder vinden is dat we hele wijken van zandstenen huizen zien. Dat hebben wij nog nooit gezien. Zandstenen (of modderstenen) huizen kennen wij vooral van het Chinese platteland maar hele wijken van deze huizen hebben wij nog nooit gezien.

We lopen eerste naar [Wen Miao \(Wénmiào / 文庙\)](#) wat hier precies te zien is weten we nog steeds niet. Het zou wel eens een Confucius Tempel kunnen zijn. Wat wij hier echter erg leuk vinden, en dat is in ieder geval iets voor de 30 rmb die we per persoon moeten betalen, is dat we de indruk krijgen dat men bezig is om deze tempel uit de omgeving los te rukken. We hebben de indruk dat deze tempel 10 jaar geleden nog gewoon een onderdeel was van de wijk waar hij in ligt en door

gewone mensen bewoond werd. Dit lijkt nu nog aan de hand met het linkerdeel van het complex dat eigenlijk best groot is. Ook het laatste gebouw van de hoofdgang lijkt nog in de wijk te liggen. Hierdoor krijgen we het gevoel dat je aan de achterkant vanuit de tempel zo de wijk in kunt lopen, er staat geen muur of iets dergelijks.

Als we een rondje hebben gelopen besluiten we niet naar het naast (of eigenlijk schuin tegenover) Wen Miao gelegen museum te gaan waar we met ons kaartje ook in schijnen te mogen. Wij lopen richting de Ancient Bell Tower (Dàyúnsì Gūzhōnglóu / 大云寺古钟楼). Hierbij komen we langs iets dat een in aanbouw zijnde nieuwe tempel (van beton) lijkt te zijn. Tja, dat is wel een stuk onderhoudsvriendelijker kan de standaard houten palen met een laagje klei.

Bij de Bell Tower betalen we 10 rmb entree waarna we de toren mogen beklimmen. Boven heb je niet alleen een mooi uitzicht over de naast gelegen huisjes van zandsteen, nee, er hangt ook een echte bel. En ook deze keer mag je daar, tegen betaling, op slaan. Alleen niet zoals meestal met een grote, aan een touw hangende, paal, nee deze keer doen we dat gewoon met een kei. En dat is te zien, de bel is flink beschadigd.

Boven hebben we ook goed zicht op het naast de toren gebouwde tempeltje en daar is het nu razend druk. Als we gaan kijken lijkt het erop dat men hier een aantal jongeren aan het inwijden, inzegenen of iets dergelijks is. Het is vandaag 3 augustus en voor zover we weten is dat geen bijzondere dag in China, maar ja er zijn wel meer dingen over China die wij niet weten. Dit feest gaat gepaard met onder andere het verbranden van (veel) nepgeld en wierrook. We vinden het een aardig geheel om naar te kijken al snappen we er niet veel van.

Het is inmiddels bijna 11.15 uur en de ouders van Gabrielle hebben het vanwege de hitte wel gehad met het door de stad lopen. Dus brengen we hen even naar de Dico's die Jacob gisterenavond gezien hebben zodat ze daar op hun gemak even een bakkie koffie kunnen doen. Wij lopen nog een stukje verder op zoek naar de [Luoshi Pagoda \(Luóshí Tǎ / 罗什塔\)](#).

Helaas hebben we de locatie van deze pagode niet goed in ons hoofd zitten en lopen we een flink stuk om. Als we het geweten hadden, hadden we de ouders van Gabrielle waarschijnlijk toch even meegenomen naar de pagode, we zijn er met hen op 100 meter langsgelopen.

Dat we hem toen niet gezien hebben komt omdat het nogal een klein dingetje is. Er is, voor zover wij even snel konden zien, niets bijzonders aan te zien. Door onze omweg moeten we alles even snel bekijken want we willen nog even lunchen en onze trein niet missen. Gelukkig is er naast de in aanbouw zijnde tempel niet veel te zien, zodat we niet het gevoel hebben dat we veel missen.

Het is trouwens wel geinig om te zien hoe ze deze nieuwe tempel maken. Zo heeft de tempel best aardige pilaren met "houtsnijwerk" die in zijn geheel van beton zijn. We zijn eigenlijk best nieuwsgierig hoe die er straks uit zien wanneer het beton geschilderd is.

Even na 12.00 uur zijn we terug in de Dico's waar we lunchen en vervolgens teruglopen naar ons hotel. Daar halen we onze spullen op en nemen we een taxi naar het station. Deze keer is het ritje 20% (2 rmb) goedkoper dan op de heenweg. De Xiali waar we in zitten is echter nog een slagje slechter dan die van de heenweg.

Strak om 13.00 uur zitten we in een wachtruimte voor onze trein en maken we een plan hoe we straks de beste kans hebben om zo snel mogelijk kaartjes voor zitplaatsen te kopen. Als we het perron op mogen vraagt Jacob aan een vrouw in uniform waar we moeten zijn als we een kaartje willen kopen, zij wijst ons de plek aan waar we moeten zijn. Helaas, als de trein stopt staan we wel bij een deur maar die gaat niet open, foutje bedankt. We moeten twee wagons verderop instappen. Maar Jacob heeft ervaring en kan zeker zo goed (voor)dringen als de gemiddelde Chinees en staat daardoor toch als eerste bij de balie in de trein waar kaartjes verkocht worden. Of is hij de eerste omdat er verder niemand in kaartjes geïnteresseerd lijkt? Hoe dan ook, het blijkt dat er helemaal geen kaartjes voor zitplaatsen verkocht worden. We mogen gewoon ergens gaan zitten waar plek is. Gelukkig is er vlakbij verdeeld over vier verschillende "zitjes" nog plek voor vier mensen dus gaan

we snel zitten. Met wat moeite proppen we onze bagage zo veel mogelijk onder de banken en als er een conducteur langs komt propt hij onze laatste koffer in het bagagerek.

Deze keer hebben we een T-trein en die is sneller dan een K-trein. Dat is merkbaar want Lanzhou is gewoon het volgende station waar we stoppen. Ondanks dat dit meer dan drie uur rijden is. Van de omgeving zien we deze keer niet zo veel omdat we allemaal aan het gangpad zitten, de gordijnen gedeeltelijk dicht zitten om de zon buiten te houden en we enkele keren door een lange tot erg lange tunnel rijden. Dus voor de verandering lezen we wat. Het is trouwens wel grappig want de trein waar we in zitten, de T70 is gisterenavond even na 20.00 uur uit Ürümqi vertrokken en komt morgenmiddag even na 13.30 uur aan in Peking. Dus als we zouden blijven zitten zouden we vanzelf thuis komen.

Netjes op tijd komen we aan in [Lanzhou \(Lánzhōu / 兰州\)](#). Ook deze keer worden we zowel in de trein en bij het verlaten van het station niet apart geregistreerd. We snappen er niets meer van, zouden ze met steekproeven werken of is het hoe verder van [Xinjiang](#), des te soepeler de controles? Deze keer hoeven we geen treinkaartjes voor morgen of overmorgen te kopen en nemen we meteen een taxi naar ons hotel. Gabrielle heeft een viersterren hotel, het Lanzhou Hotel (Lánzhōu Fàndiàn / 兰州饭店), uitgezocht en dat is te merken. De standaard kamers met internet kosten hier 518 rmb per nacht maar dan wel inclusief gratis internet en ontbijt. Wat we ook proberen hier kan geen cent vanaf. Omdat we toch best een beetje gaar zijn en optie 2, het hotel aan de overkant er niet goedkoper uitziet, besluiten we uiteindelijk toch maar te betalen. Wel geven we aan dat we graag twee kamers aan de achterkant van het hotel willen zodat we geen last hebben van het verkeer, en die krijgen we ook.

Als we op onze hotelkamers zijn is wel te zien dat dit de duurste kamers van deze vakantie zijn. Al merken we later dat er wel iets raars is met ons bad. Dat is van metaal en als je er in gaat staan, wat nodig is om te douchen, dan plopt het alsof er een deukje omhoog in zit dat wanneer je er op gaat staan naar beneden schiet. Op zich is dit niet zo erg, het maakt alleen wat lawaai. Maar 's nachts horen we dat meer badkamers hier last van hebben en dat is toch een stuk minder.

De ouders van Gabrielle gaan zich opfrissen en wij gaan onze trip van morgen naar de [Bingling Si Caves \(Bīnglíngsì Qiānfó dòng / 炳灵寺千佛洞\)](#) proberen te regelen. Hiervoor gaan we naar de Western Travel Service (Xībù Lǚxíngshè) dat in de westelijke vleugel van ons hotel zit. We kiezen ervoor om de reis daar te boeken want dat is lekker makkelijk. Maar dat heeft wel een nadeel, voor gemak moet je namelijk betalen en aan betalen hebben wij een hekel. Wij moeten 350 rmb per persoon betalen en dat is exclusief de entree en de lunch. Oftewel het is alleen voor de auto en de boot. Of er een gids mee gaat is ons niet duidelijk. Maar ook hier zit er geen beweging in de prijs dus buigen wij weer mee, we hebben ook geen zin om een taxi aan te houden en te vragen of hij ons morgen wil rijden.

Ergens rond 18.30 uur is alles geregeld en gaan we op zoek naar eten. Omdat we het de ouders van Gabrielle het niet aan willen doen dat ze “van de straat” moeten eten heeft Gabrielle een baozi restaurant uit de Lonely Planet gekozen waar we heen gaan. Dat is dus niet goed. Ten eerste klopt het adres niet en als we het dan toch vinden en er gaan eten dan hopen wij voor iedereen die in Lanzhou woont dat ze niet van baozi houden of dat de Lonely Planet het gewoon helemaal mis heeft. Want als dit zo'n beetje de beste baozi zijn die je in Lanzhou kunt krijgen dan raden wij iedereen af om in Lanzhou baozi te eten.

Na deze . . . maaltijd lopen we naar een koffie zaak die we gezien hebben. Onderweg kopen we voor onszelf nog een stuk meloen op een stokkie. Dat is lekker echter tot nu toe hebben we deze vakantie nog geen stalletjes gezien waar ze stukken meloen (of ananas) verkochten en een hele meloen is weer wat veel van het goede.

De koffie smaakt prima, gelukkig maar want die kost 28 rmb per kopje en dat is toch 2 rmb meer

dan ons hele diner. Hierna heeft Jacob het wel gezien voor vandaag en vertrekt hij naar onze hotel kamer. Gabrielle en haar ouder lopen nog een rondje en doen onderweg wat boodschappen. Wanneer zij tegen 21.15 uur ook in het hotel aankomen heeft Jacob inmiddels ontdekt dat de batterijen van onze gps bijna leeg zijn en we geen nieuwe meer hebben. Dus gaat hij met lichte tegenzin toch weer op stap, op zoek naar batterijen.

Uiteraard kan je die dingen altijd overal kopen behalve wanneer je ze zoekt. Dus is hij drie kwartier later eindelijk terug. Samen snoepen en eten we nog wat waarna we nog een stuk verslag typen en moe maar toch ook voldaan naar bed gaan.

Maandag 4 augustus 2008

De Bingling Si Caves

Vanochtend proberen we voor het eerst in vier dagen het ontbijt in een hotel weer eens. En dat valt meteen tegen. In een vier sterren hotel in de hoofdstad van een provincie verwachten wij toch minimaal wat wit brood, een broodrooster en jam, maar dat is er niet. Wel is er koffie, maar die smaakt een beetje raar, ja het is vroeg dus we mopperen een beetje.

Even na 8.30 uur stappen we met zijn vieren en een chauffeur in een behoorlijk nieuwe Santana 3000 die ons naar de [Bingling Si Caves \(Bǐnglíngsì Qiānfódòng / 炳灵寺千佛洞\)](#) zal brengen. De reis is bijna 110 kilometer lang en daar doen we bijna 2,5 uur over. Ja, er zit geen meter snelweg bij en wel heel veel bergwegen dus het schiet allemaal niet erg op. Echter als we [Lanzhou \(Lánzhōu / 兰州\)](#) eenmaal uit zijn is de omgeving wel erg mooi, als je zoals wij tenminste van bergen houdt. Wij vinden dat de omgeving hier zo nu en dan iets weg heeft van de [omgeving tussen Xi'an en Yan'an](#), het lössplateau waar we twee jaar geleden zijn geweest.

Als na een heel eind rijden de auto geparkeerd wordt is het voor ons even onduidelijk wat er gaat gebeuren. Dit biedt ons de mogelijkheid om de omgeving even te bekijken. Er staat onder andere een rij auto's en vrachtwagens te wachten voor een pont. Vervolgens zien we nog een groep toeristen, Nederlanders en Vlamingen, waarna wij naar een speedboot worden gebracht. Dit is kennelijk het punt waar we in de boot stappen die ons naar de grotten gaat brengen. Bij de speedboot moeten we nog een poosje wachten voordat de bestuurder er eindelijk is. We stappen in en gaan op weg.

De boottocht is iets van 18 kilometer lang en daar doen we ongeveer een half uur over, gemiddeld gaan we in de boot dus bijna net zo hard als in de auto ! Eerst varen we over een meer, het [Liujiaxia Reservoir \(Liújiāxiá Shuǐkù / 刘家峡水库\)](#), dat langzaam overgaat in een rivier, de [Gele Rivier \(Huàng Hé / 黄河\)](#). Vervolgens worden de bergen langs de rivier steeds hoger en steiler. Helaas zitten we in een piep klein bootje met plaats voor acht mensen wat volledig overdekt is, hierdoor zitten we wel lekker uit de zon, maar kunnen we de omgeving ook minder goed bekijken. Wanneer we uitstappen krijgen we te horen dat we anderhalf uur hebben en verder moeten we het maar uitzoeken. De chauffeur van onze auto hebben we trouwens al heel even niet meer gezien, we hebben de indruk dat hij met de groep Nederlanders en Vlamingen is meegegaan.

Wij lopen op de gok naar wat gebouwen en daar staat een bord met een plattegrond. Er loopt een pad langs de hier aanwezig grotten met boeddhabeelden en schilderijen en iets verder op is het loket waar je kaartjes (50 rmb per stuk) kunt kopen.

Eigenlijk hadden we verwacht dat we ook deze keer iemand mee zouden krijgen die de grotten voor ons open zou doen. Dit staat tenslotte te boek als de vierde boeddhagrotten site van China (na [Luoyang \(Longmen Caves\)](#), [Datong \(Yungang Caves\)](#) en [Dunchuang \(Mogao Caves\)](#)). Maar dat is dus niet zo, we mogen geheel vrij een rondje lopen en dat is erg lekker.

Misschien dat dit niet de site is met de meeste of de spectaculairste grotten, maar het is zeker wel

degene met de aangenaamste omgeving. De grotten liggen, zoals zo vaak, langs een rivier, maar die staat vrijwel droog, maar de bedding is mooi begroeid. Verder is het niet druk en is er een net pad aangelegd langs de grotten die we mogen bekijken.

De deuren en luikjes van de grotten die we mogen bekijken staan gewoon open en overal staan borden dat je geen foto's mag nemen. De groep Nederlanders krijgt al snel een opmerking van de bewaker en gaat over op andere tactieken om toch foto's te kunnen maken. We zien echter ook een Chinees die zonder moeite langs alle grotten loopt en overal een foto neemt. Tja, zo groot zijn de verschillen tussen Nederlanders en Chinezen ook weer niet.

Wij beperken ons tot een aantal foto's met de telelens vanaf de overkant. Met veel licht en wat uitsnijden kom je dan ook een heel eind. Het grote boeddha beeld krijg je vanaf de overkant sowieso beter op de gevoelige plaat (sensor).

We worden op een gegeven moment aangesproken door een mannetje dat ons vertelt dat er verderop een Lama Tempel te zien is. Daar zouden we met een jeep door de rivierbedding naar toe gebracht kunnen worden. Aangezien we de laatste dagen wel weer genoeg tempels hebben gezien zijn we niet echt geïnteresseerd en dus vragen we niet eens naar de prijs. Overigens al zouden we willen dat zou niet kunnen vanwege de tijd, we moeten tenslotte na ongeveer anderhalf uur terug zijn bij onze boot.

Wel nemen we de tijd om ergens op een bankje op ons gemak te lunchen. Gabriëlle heeft gisteren een bakker (Aili of zo iets) met iets van bruin brood en jam ontdekt en beiden blijken prima te smaken. Na een kleine twee uur zijn we weer terug bij de boot, we stappen in en vertrekken. Terug bij de aanlegplaats komt daar ook net de veerboot aan en dat willen wij wel even bekijken. We worden ruim beloond voor onze nieuwsgierigheid. In het totaal gaan er één bus, één zwaarbeladen vrachtwagen en iets van 10 auto's en driewielers op de veerboot. Vooral het oprijden van de vrachtwagen is een redelijk spektakel, de hele veerboot begint als een gek te schudden.

Rond 14.30 uur stappen we weer in de auto en rijden we terug naar Lanzhou. Gelukkig is het niet zo heilig / mistig meer als vanochtend waardoor we de omgeving / het landschap iets beter kunnen bekijken. Onderweg schrikken we nog wel een keer. Op de heenweg hadden we ergens al iets van een gat in de weg gezien en nu was dat iets groter geworden. Oftewel ineens staan we voor een gat van bijna een meter breed en ongeveer een meter diep waar het halve wegdek in verdwenen is. Gelukkig ziet onze chauffeur het net op tijd en kunnen we er nog net langs. Wij zijn benieuwd hoe lang het duurt voordat er iemand in rijdt.

Net na 16.30 uur zijn we terug bij ons hotel. Vervolgens gaan de ouders van Gabriëlle zich even lekker opfrissen op hun hotel kamer en lopen wij even naar het vlakbij gelegen kantoor van [China Eastern](#). Daar kopen we vier kaartjes voor de vlucht van morgen om 18.35 uur naar Peking. Dit gaat heel soepel, het meeste werk is nog naar de geldautomaat lopen om de benodigde centjes uit de muur te trekken. Hierna gaan ook wij naar onze hotelkamer.

Tegen 18.00 uur verzamelen we weer en gaan we eten in een restaurant dat de vader van Gabriëlle gisteravond had gezien. Het blijkt een behoorlijk hip hotpotrestaurant te zijn. Zo hotpotten we voor de derde keer in vijf dagen tijd en dat is eigenlijk wel wat veel van het goede. Maar vooruit, het bestellen gaat hier heel makkelijk en dan zijn wij al snel weer tevreden. Er is namelijk een grote koelkast waarin alle gerechten op bordjes in liggen. Het enige wat je hoeft te doen is uitzoeken wat je hebben wilt en dat vervolgens te pakken.

Wat wij verder nog nooit gezien hebben is dat iedereen hier zelf zijn eigen hotpot heeft. Dus geen grote pan soep in het midden van de tafel maar gewoon per persoon een gat in de tafel met een kookplaatje en een eigen pan. Aan de ene kant heeft dit wel wat, maar aan de andere kant is dit toch ook iets minder gezellig.

Na het eten doen we nog even lekker een bakkie in de naast het restaurant gelegen bakkerij /

koffieshop om vervolgens nog een biertje te doen op een terrasje vlak bij het hotel. Tegen 22.00 uur zijn we weer op onze hotelkamer waar we nog wat rommelen en vervolgens lekker gaan slapen.

Dinsdag 5 augustus 2008

Het Gansu Provincial Museum, terug naar Peking

Voor vandaag staat met name het [Gansu Provincial Museum \(Gānsùshěng Bówùguǎn / 甘肃省博物馆\)](#) op het programma, verder moeten we om 18.30 uur het vliegtuig naar Peking hebben dus hebben we tijd genoeg. Daarom gaan we op ons gemak om 8.30 uur ontbijten en het is maar goed dat we niet later zijn gegaan want om 9.00 uur is het gedaan met het ontbijt in dit vier sterren hotel. Hierna checken we uit en geven we onze bagage af.

We gaan eerst koffie drinken in een koffie toko naast de oprit van ons hotel. We zien hier ook voor het eerst sinds we [Dunchuang](#) verlieten een Engelstalige menu kaart. De koffie is redelijk maar niet bijzonder.

Hierna nemen we de taxi richting het Gansu Provincial Museum. Dat is nog een heel stuk in de taxi. Als we daar aankomen lopen we naar het kaartjes loket. Daar zegt een mannetje dat het gratis is en stuurt ons weg. Als we bij de ingang komen moeten we toch een kaartje hebben dus lopen we weer terug.

Nu wil het mannetje onze paspoorten zien, het moet niet gekker worden. Hij kijkt er even snel in, zo snel dat hij onmogelijk iets gezien kan hebben, en geeft ons vier kaartjes die inderdaad gratis zijn. Dus wij weer terug naar de ingang. Op naar de volgende hobbel. Het museum is wel gratis maar je mag geen drinken mee naar binnen nemen en om smokkelen te voorkomen heeft men er een scanner staan waar alle tassen door heen moeten. Dit doet ons denken aan de keer dat we zeven jaar geleden naar het [Nasa Space Centre](#) gingen. Toen moesten onze rugzakken zelfs in de auto blijven. Nu hoeft dat gelukkig niet want we hebben geen auto bij ons.

Als we eenmaal binnen zijn, zijn we het gedoe snel vergeten. Het is gewoon een leuk en goed museum. Eerst is er een deel over heel lang geleden met onder meer een skelet van een dino en nog veel meer dino dingen. Het blijkt dat er in Gansu redelijk wat vindplaatsen van dino dingen zijn. Vervolgens is er een heel verhaal over het ontstaan van de [Zijde Route](#). Aangezien we inmiddels in China vrijwel alle plaatsen die voor de Zijde Route van belang zijn, hebben bezocht zien we redelijk wat bekende dingen maar we zien toch ook nieuwe dingen.

Je kunt verder goed zien dat er goed over de opzet van het museum is nagedacht, er zijn niet alleen informatieborden, waarvan er net genoeg ook in het Engels aanwezig zijn, maar er zijn ook maquettes, bewegende dingetjes, filmpjes, puzzeltjes etc. Oftewel wij vinden dit museum zeker een aanrader en misschien wel meer de moeite waard dan de [Bingling Si Caves \(Bínglíngsì Qiānfódòng / 炳灵寺千佛洞\)](#) waar we gisteren waren (maar dat komt vooral omdat het museum minder moeite is).

Tegen 13.00 uur komen we het museum uit en willen we wat eten. We lopen richting ons hotel in de hoop een aardig restaurant te zien. Helaas zitten aan onze kant van de weg vooral van die kleine restaurantjes en Gabrielle haar ouders zien het niet zo zitten om daar te eten. Dus kiezen we voor de makkelijke oplossing en gaan we met een taxi naar de Aili waar we gisteravond koffie hebben gedronken.

Daar zoeken we wat brood en drinken uit dat we hier op ons gemak opeten en drinken. Hierna is het eigenlijk wat vroeg om al naar het vliegveld te gaan, maar ook te laat om nog iets anders te gaan doen. Dus lopen we toch maar terug naar het hotel om onze bagage op te halen.

Daar hebben we onze laatste irritatie over dit hotel, nu moeten we ineens 10 rmb betalen voor het opslaan van bagage, dit hebben we tijdens deze vakantie nog niet meegemaakt, sterker nog we

hebben dit in China nog nooit meegemaakt. Dus dit is echt een waardeloos vier sterren hotel of de belboy (dezelfde als die twee dagen geleden om een fooi vroeg) is een eigen handeltje begonnen.

Vervolgens stappen we in de taxi die voor het hotel staat en gaan we op weg naar het [vliegveld](#) wat een dik uur rijden schijnt te zijn. De mensen achterin horen als we rijden een rare tik en als we een eindje op de snelweg zijn weten we ineens ook waar dit van komt; we krijgen een klapband. De chauffeur parkeert de auto, stapt uit en begint de totaal verwoeste achterband te verwisselen. Wij stappen ook uit en bekijken een en ander op ons gemak. Erg raar dat de band is geklapt is het niet, het loopvlak is niet alleen versleten maar zit over een lengte van 20 – 30 cm los.

Als hij zijn reservewiel wil pakken blijkt dat er niet te zijn of zo, maar er komt net een collega langs en die stopt. Ze ruilen de wielen, één met een geklapt band tegen een goed reservewiel en na iets van 15 – 20 minuten zijn we weer op weg.

Een groter probleem dan de klapband is dat onze taxi geen airco heeft. Vooral Gabrielle die in de zon zit is na ruim 70 kilometer waar we een dik uur over doen zo'n beetje verdampt. Zo'n ritje kost trouwens dik 150 rmb (incl 25 rmb voor de tolweg).

In de vertrekhal doet de airco het gelukkig wel. Maar wanneer we willen inchecken kan dit nog niet, we zijn te vroeg. Dus gaan we eerst maar even wat drinken en even na 17.00 uur doen we een nieuwe poging die wel slaagt.

De rest van de reis naar huis verloopt zonder problemen. Sterker nog, we hadden ons voorbereid op allerlei controles in Peking, maar daar is helemaal niets van te zien. Tegen 21.30 uur zijn we weer thuis.

Nawoord

Het reizen

Ook deze keer is ons weer gebleken hoe makkelijk je eigenlijk door China kunt reizen. Een dag van te voren vier vliegtuigtickets kopen is geen probleem. De meest zeldzame kaartjes zijn treinkaartjes. Dit komt ook doordat je zonder tussenpersoon eigenlijk alleen kaartjes kunt kopen voor treinen die vertrekken vanaf het station waar je bent.

We hebben deze vakantie vier keer in de trein gezeten en alle keren was dit op hard seats. Voor trips van drie tot vier uur is dat prima te doen. De treinen hadden airco en dat is in dit gebied wel heel erg prettig.

De invloed van de Olympische Spelen

Van te voren hadden we rekening gehouden met redelijk van extra gedoe in verband met de Olympische Spelen. Achteraf is dat erg meegevallen. We zijn een paar keer extra in de trein gecontroleerd en alle hotels moesten nu een extra formulier met informatie (waarschijnlijk voor de PSB) invullen. Dat laatste duurde over het algemeen redelijk lang omdat ze dat vier keer moesten doen. Voor de rest was het vooral jammer dat we niet naar Xiahe konden.

De attracties

Gansu staat niet bekend als een grote toeristische attractie en dat is wel te begrijpen. Als je niet van woestijn en boeddha beelden houdt heb je in Gansu helemaal niets te zoeken. Wij hebben ons echter prima vermaakt.

Er is niet echt een attractie die er uit sprong, maar alles bij elkaar, de grotten, de stukken Chinese Muur, de kloosters, de steden, etc. maakten dat deze reis toch de moeite waard was. Verder is het gelukt om meer afwisselende dingen te doen dan we hadden verwacht. Dit komt vooral door het

bezoek aan Mati Si en de Bingling Si Caves waarbij je echt even weg bent uit de woestijn. Gansu is een van de armste provincies van China en dat is ook te zien wanneer je door de diverse steden loopt. Voor ons was dit erg interessant want zo krijg je toch iets van een indruk van de enorme inkomensverschillen in dit land. Steden als Zhangye en Wuwei lijken in niets op Peking of Shanghai.

Verder was het natuurlijk leuk dat we er gratis een zonsverduistering bij kregen. Maar ja, die zal er een volgende keer niet zijn.

De hotels en het eten

De hotels die we deze keer hadden waren allemaal prima. Alleen over het laatste hotel in Lanzhou zijn we niet zo tevreden terwijl dit veruit het duurste hotel was dat we hadden. Niet dat het een slecht hotel was, maar voor de geboden service vroeg men wel ruim te veel geld.

Verder hadden we deze keer redelijk wat hotels waar internet het niet standaard doet. Dat is wel eens beter geweest. Maar in alle gevallen was het mogelijk om (met meer of minder moeite) werkend internet op je hotelkamer te krijgen.

Het eten was zoals we gewend zijn in China, prima als je het juiste restaurant en de juiste gerechten weet te vinden. En dat was deze vakantie wel een iets grotere uitdaging dan andere keren. Dit komt vooral omdat de steden die we bezochten duidelijk minder toeristisch zijn waardoor er veel minder (of zelfs geen) restaurants zijn met Engelse kaarten of kaarten met plaatjes. Maar met een beetje doorzettingsvermogen is dat geen probleem en kan je in principe overal prima eten.

Het grootste probleem was het ontbijt. Dat was altijd erg Chinees en als je dat geen tof ontbijt vindt heb je wel iets van een probleem. Wij hebben daarom deze vakantie relatief veel cakejes, koekjes en chips gegeten.

Het weer

Het weer in Gansu is gewoon heet en droog. Wij hebben echter redelijk geluk gehad want we hadden meerdere dagen met behoorlijk bewolkt weer. Hierdoor was het over het algemeen rond de 30° C, wat nog goed te doen is.

We hebben zelf geen regen gezien, maar we zijn wel eens ergens aangekomen waar het vlak daarvoor geregend dat. In dat geval was het 's avonds ook wat koeler waardoor we het net iets te fris vonden om alleen op een korte broek en T-shirt te lopen.

Algemene indruk

Gansu is terecht niet de eerste bestemming waar wij aan denken wanneer we aan vakantie in China denken. Echter wanneer je al wat van China hebt gezien, of erg geïnteresseerd bent in de Zijde Route dan is het zeker de moeite waard om hier eens te gaan kijken.

Jacob Vaarkamp & Gabrielle Nuytens

www.javaganu.net